കാൽസിഡൺ ക്രിസ്തുഭാഷ്യം

കത്തോലിക്കാസഭയും യാക്കോബായാ സഭകളും തമ്മിൽ അകന്നതിനുള്ള ഒരു സുപ്രധാന കാരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നത് 451-ലെ കാൽസിഡൺ (കൽക്കദോനിയാ) സിനഡിന്റെ നടപടികളാണ്. അതുപോലെ ബിസന്റെൻസഭകളും യാക്കോബായാസഭകളും തമ്മിൽ അകലാനുള്ള പ്രധാന കാരണവും ഇതാണെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ഇന്നത്തെ തുർക്കിയിലുള്ള കാടിക്കോയ് എന്ന പട്ടണം പുരാതനകാലത്ത് കൽക്കദോനിയാ അഥവാ കാൽസിഡൺ എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അവിടെവച്ച് സഭാചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന നാലാമത്തെ എക്യുമെനിക്കൽ സൂനഹദോസ് കൂടി. ആ സൂനഹദോസിൽ സംബന്ധിച്ച ഭൂരിഭാഗം മെത്രാന്മാരും പൗരസ്ത്യരായിരുന്നു.

എവുതീക്കെസ് എന്ന ആശ്രമാധ്യക്ഷൻ അവതരിപ്പിച്ച ഏകസ്വഭാവവാദം എന്ന പാഷണ്ഡതയെ നേരിടാനാണ് ആ സിനഡ് കൂടിയത്. നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ ദൈവസ്വഭാവവും മനുഷ്യസ്വഭാവവും ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് ഏകസ്വഭാവമായി എന്നാണ് ഈ പാഷണ്ഡത പഠിപ്പിച്ചത്. ഈ സൂനഹദോസ് കൂടുന്നതിനുമുമ്പ് 448-ലും 449-ലും രണ്ടു സിനഡുകൾ കൂടിയെങ്കിലും അവിടെ പരിഹാരം ഉണ്ടാകാഞ്ഞതിനാലാണ് 451-ൽ മാർസിയൻ ചക്രവർത്തി ഈ സിനഡ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. ഈ സൂനഹദോസിലും സഭാരാഷ്ട്രീയം കടന്നുകൂടി. അക്കാരണത്താൽ പദങ്ങളെ ചൊല്ലിയുള്ള തർക്കങ്ങളിൽ വളരെയധികം തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി സിറിയായിലും ഈജിപ്തിലും ഉള്ള കുറേ ആളുകൾ ഈ സിനഡിന്റെ തീരുമാനം തിരസ്ക്കരിക്കുകയും കത്തോലിക്കാസഭയിൽ നിന്ന് വിട്ടുപോകുകയും കാലാന്തരത്തിൽ യാക്കോബായ സഭക്കാരായി തീരുകയും ചെയ്തു. ഇന്നും സമ്പൂർണ്ണമായ കാതോലികൈക്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരാതെ ഇക്കൂട്ടർ വേർപെട്ട സഭയായി കഴിയുന്നു.

കാൽസിഡൺ സിനഡ് അംഗീകരിക്കാതെ പിണങ്ങി മാറിയ മൂലസഭകളിലെ അംഗങ്ങൾ സിറിയായിലും ഈജിപ്തിലുമുള്ളവരായിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ എത്യോപ്യ, അർമേനിയ, എന്നിവിടങ്ങളിലെ സഭകളും കാൽസിഡൺവിരുദ്ധത സ്വന്തമാക്കി. കേരളത്തിലെ പുത്തൻകൂറ്റുകാർ കൂനൻകുരിശു സത്യത്തിനുശേഷം (1653) അന്ത്യോക്യൻ യാക്കോബായാസഭയുടെ സ്വാധീനത്തിൽ വരികയും മുളന്തുരുത്തി സൂനഹദോസിനുശേഷം (1876) യാക്കോബായക്കാർ ആയിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കത്തോലിക്കാസഭയും യാക്കോബായാസഭകളും തമ്മിൽ അനൗദ്യോഗിക തലത്തിൽ നിരവധി സഭൈക്യചർച്ചകൾ നടത്തുകയും ഔദ്യോഗിക തലത്തിൽ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ച് ചില ധാരണകൾ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇക്കഴിഞ്ഞ അറുപത് വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ കാൽസിഡൺ (കൽക്കദോനിയാ) സൂനഹദോസും (451) അതിന്റെ ക്രിസ്തുഭാഷ്യവും സംബന്ധിച്ച് നിരവധി ചർച്ചകളും പഠനങ്ങളും നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ കൗൺസിൽ നിർവചനം സംബന്ധിച്ചുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണകൾ നീക്കാനും സഭകൾക്ക് കൂടുതൽ അടുത്തു വരാനും ഈ ചർച്ചകളും പഠനങ്ങളും വളരെയധികം വഴിതെളിച്ചു.

കൽക്കദോനിയായിലെ വിശ്വാസനിർവചനം

നിഖ്യാ-കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളെപ്പറ്റിയും അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലെ വിശുദ്ധ സിറിലിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ എഫേസോസിൽ കൂടിയ (431) സിനഡിനെപ്പറ്റിയും ഈ വിശ്വാസനിർവചനം ആമുഖമായി പരാമർശിക്കുന്നു. അതിനുശേഷം എവുതീക്കെസിന്റെ ഏകസ്വഭാവ പാഷണ്ഡതയെപ്പറ്റി പറയുന്നു: "ചിലർ സ്വഭാവങ്ങളുടെ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കലും കൂടിക്കലർത്തലും കൊണ്ടുവരുകയും ജഡത്തിനും ദൈവത്വത്തിനും ഏകസ്വഭാവമാണെന്ന് മൂഢമായി സങ്കൽപ്പിക്കുകയും ഈ കൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കലാൽ ഏകജാതന്റെ ദൈവസ്വഭാവം സഹനവിധേയമാണെന്ന് കരുതുകയും ചെയ്യുന്നു"..." മനുഷ്യാവതാര രഹസ്യത്തെ ഇരുപുത്രത്വമായി കീറിമുറിക്കാമെന്നു കരുതുന്നവർക്കെതിരാണ് ഈ സിനഡ്. ഏകജാതന്റെ ദൈവത്വം സഹനവിധേയമാണെന്ന് പറയാൻ മുതിരുന്നവരെ ഇത് വിശുദ്ധ ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ സംസർഗത്തിൽ നിന്ന് അകറ്റി നിർത്തുന്നു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഇരുസ്വഭാവങ്ങളും തമ്മിൽ കലർപ്പും കൂടിച്ചേരലും ഉണ്ടെന്ന് സങ്കൽപ്പിക്കുന്നവരെ ഇത് എതിർക്കുന്നു. നമ്മിൽ നിന്ന് അവിടുന്ന് എടുത്ത ദാസന്റെ രൂപം സ്വർഗീയമോ മറ്റേതെങ്കിലുമോ ആണെന്ന് തെറ്റായി പഠിപ്പിക്കുന്നവരെ ഇത് ആട്ടിയോടിക്കുന്നു. യോജിപ്പിനുമുമ്പ് കർത്താവിന് രണ്ടുസ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും യോജിപ്പിനുശേഷം ഒന്നായിത്തീർന്നു എന്നു പറയുന്നവരെ ഇത് ശപിക്കുന്നു" എന്ന് പറഞ്ഞശേഷം വിശ്വാസനിർവചനം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

"അതുകൊണ്ട്, പരിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരെ പിൻചെന്നുകൊണ്ട് ഞങ്ങളെല്ലാവരും ഒരേ സ്വരത്തിൽ *ഒരേ ഒരു* പുത്രനായ നമ്മുടെ കർത്താവീശോമിശിഹായെ ഏറ്റുപറയുന്നു. ദൈവത്വത്തിൽ അവൻ പൂർണ്ണനാണ്; മനുഷ്യത്വത്തിലും അവൻ പൂർണ്ണനാണ്. അവൻ സത്യദൈവവും സത്യമനുഷ്യനുമാണ്; അവന് ബൗദ്ധികാത്മാവും ശരീരവുമുണ്ട്; ദൈവത്വം സംബന്ധിച്ച് പിതാവുമായി അവൻ *സമസത്ത*യാണ് (*Consubstantial*, *homoousion to Patri* , *ബർ*

ക്യാനാ ദാബൂയ്) . മനുഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച് നാമുമായി അവൻ *സമസത്തയാണ്*. പാപം ഒഴികെ എല്ലാറ്റിലും അവൻ നമുക്ക് തുല്യനായി."

"ദൈവത്വം സംബന്ധിച്ച് യുഗങ്ങൾക്കുമുമ്പ് അവൻ പിതാവിൽ നിന്നു ജനിച്ചു; മനുഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച് , അവസാന നാളുകളിൽ അവൻ നമുക്കും നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി ദൈവമാതാവായ കന്യകമറിയാമിൽ നിന്നു പിറന്നു. *കലർപ്പില്ലാതെ, മാറ്റമില്ലാതെ, വിഭജനമില്ലാതെ, വേർതിരിവില്ലാതെ ഇരുസ്വഭാവങ്ങളിൽ* (*en duo physesin asynchutos, atreptos, adiaretos, achoristos-ബത്രേൻ ക്യാനേ ദ്‌ലാ ശുഹ്‌ലാപാ, വദ്‌ലാ ശുഗ്നായാ ദ്‌ലാ പൂലാഗാ വദ്‌ലാ പുറാശാ).* നാം അംഗീകരിക്കുന്ന *ഒരേ ഒരു* മിശിഹാ, പുത്രൻ, കർത്താവ്, ഏകജാതൻ. യോജിപ്പുവഴി സ്വഭാവങ്ങളുടെ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഒരു തരത്തിലും ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. മറിച്ച് ഓരോ സ്വഭാവത്തിന്റെയും സവിശേഷതകൾ പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ട് *ഒരു വ്യക്തിത്വം അഥവാ ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റസിസ് ആയി* നിലകൊള്ളുന്നു (*hen prosopon kai mian hypostasin-ലഹാദ് പർസോപാ വൽഹാദ് ക്നോമാ*). ക്രിസ്തു രണ്ടു വ്യക്തികളായി വിഭജിക്കപ്പെടുന്നില്ല; വേർതിരിക്കപ്പെടുന്നുമില്ല. പിന്നെയോ, ഒരേ ഒരു പുത്രൻ."

"പ്രവാചകന്മാർ അവനെപ്പറ്റി ആദിമുതൽ പ്രവചിച്ചതുപോലെയും നമ്മുടെ കർത്താവേശുമിശിഹാ തന്നെ നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചുപോലെയും പിതാക്കന്മാർ നമുക്ക് കൈമാറിയ വിശ്വാസപ്രമാണം പോലെയും ഏക പുത്രനും വചനമായ ദൈവവും ആണ് കർത്താവേശുമിശിഹാ."

വിശദീകരണം

നിഖ്യാസൂനഹദോസ് (325) ക്രിസ്തുവിന് ദൈവത്തോടുള്ള ബന്ധം വ്യക്തമാക്കി. അതായത്, അവിടുന്ന് പിതാവുമായി സമസത്തയാണ്. അവിടുന്ന് സൃഷ്ടിയല്ല. നിഖ്യായിൽ *ഉസിയാ, ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റിസിസ്* എന്നീ പദങ്ങൾ ഒരേ അർഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ (381) ഉസിയായുടെ (സ്വഭാവത്തിന്റെ) ഏകത്വവും ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റസിസിന്റെ (വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ) വൈവിധ്യവും പ്രസ്പഷ്ടമാക്കി. ഹോമോഉസിയോസിന് (*homoousios*) ഉണ്മ എന്നതിനു പകരം ഒരേ സ്വഭാവമുള്ളത് എന്നയർഥം ലഭിച്ചു. അതായത്, പിതാവിനും പുത്രനും ഒരേ സ്വഭാവമാണ്.

എന്നാൽ എഫേസോസ് സിനഡിലാകട്ടെ (431) ഫ്യൂസിസും ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റസിസും താദാത്മ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ക്രിസ്തുവിൽ *ഒരു ഫ്യൂസിസ്, ഒരു ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റിസിസ്, ഒരു പ്രോസപ്പോൺ* എന്നതായിരുന്നു അവിടുത്തെ ഫോർമുല. ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ "*അവതരിച്ച വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഏകസ്വഭാവം*" (*Mia physis tou Theou Logou Sesarkomene*) എന്ന് അലക്സാൺഡ്രിയായിലെ വി. സിറിൽ ഉപയോഗിച്ചു. അവിടെ വി. സിറിൽ *ഏകസ്വഭാവത്തിന്* കൊടുത്ത അർഥം *ഏകയാൾ* എന്നാണ്. *സ്വാഭാവികൈക്യം, ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റാറ്റിക് ഐക്യം* (*natural union and hypostatic union)*എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങൾക്കും വ്യക്തിപരമായ ഐക്യം (*personal union*) എന്ന അർഥമാണ് സിറിൽ നൽകിയത്.

കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം ഐക്യം ഊന്നിപ്പറയുന്നു. രണ്ടാംഭാഗം ക്രിസ്തുവിലുള്ള ഇരുസ്വഭാവങ്ങളുടെ യാഥാർഥ്യത്തെ വിവരിക്കുന്നു. "തന്റെ മനുഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച് ക്രിസ്തു സത്തയിൽ നമ്മോട് തുല്യനാണ്" (ഹോമോഉസിയോസ് - *homoousios*) എന്ന് നിർവചനം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. അന്ത്യോക്യൻ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രവും അലക്സാണ്ഡ്രിയൻ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രവും കൂട്ടിക്കലർത്തിയ ഫോർമുലയാണ് കാൽസിഡന്റേത്. അന്ത്യോക്യക്കാർ ക്രിസ്തുവിന്റെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ യാഥാർഥ്യത്തെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. *രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളിൽ നിന്ന്* (*ek duo physeon - ex duabus naturis-from two natures*) എന്നതിനു പകരം *ഇരുസ്വഭാവങ്ങളിൽ (en duo physesin-in duabus naturis-in two natures)* എന്ന പ്രയോഗം കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ചു. *ഐക്യത്തിനുശേഷം ഇരുസ്വഭാവങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു* എന്ന കാര്യം *ഇരുസ്വഭാവങ്ങളിൽ നിന്ന്* എന്ന പദപ്രയോഗം പ്രസ്പഷ്ടമാക്കിയില്ല. ഓരോ സ്വഭാവവും പൂർണമാണ്. അതാതിന്റെ സവിശേഷതകളും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഐക്യത്തിൽ ഇല്ലാതാകുന്നില്ല. *സ്വാഭാവികൈക്യം (natural union-henosis physike) ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റാറ്റിക് ഐക്യം* (*henosis kath' hypostasin/henosis hypostatike - hypostatic union*) എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചില്ല.. *ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റസിസും പ്രോസപ്പോണും* ഒന്നാണെന്നും അത് *ഫ്യൂസിസിൽ* നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണെന്നും തീർപ്പു കൽപ്പിച്ചു. *അവതരിച്ച വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഏകസ്വഭാവം* (*mia physis tou Theou Logou Sesarkomene*) എന്ന ഫോർമുല എടുത്തില്ല. എവുതീക്കൂസിന്റെ ഏകസ്വഭാവ പാഷണ്ഡതയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ആ പ്രയോഗം തെറ്റിദ്ധാരണാജനകമാകാം എന്നു കരുതിയാണ് അത് എടുക്കാഞ്ഞത്. *ദൈവമാതാവ് (തെയോതോക്കോസ്)* എന്ന പദപ്രയോഗം സ്വീകരിച്ചു. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഏകത്വം പ്രസ്പഷ്ടമാക്കാൻ അത് സഹായിച്ചു. *ഫ്യൂസിസ്* ഒരു വശത്തും *ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റിസിസ് - പ്രോസപ്പോൺ* മറുവശത്തും വച്ചു. അങ്ങനെ ക്രിസ്തുവിൽ *രണ്ട് ഫ്യൂസെസ്, ഒരു ഹ്യൂപ്പോസ്റ്റസിസ് ഒരു പ്രോസപ്പോൺ* എന്ന ഫോർമുല സ്വീകരിച്ചു. അതായത്, ക്രിസ്തുവിൽ ഏക വ്യക്തിത്വവും രണ്ട് സ്വഭാവങ്ങളും ആണെന്ന് സുസ്പഷ്ടമാക്കി.

കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനമായി നിലകൊണ്ട രേഖകൾ പ്രധാനമായി മൂന്നെണ്ണമാണ്: വി. സിറിൽ 430-ൽ നെസ്തോറിയുസിനയച്ച രണ്ടാം ലേഖനവും (ലേഖനം 4) 433-ലെ ഐക്യഫോർമുലയും (*Epistola Dogmatica/Laetentur Caeli: Ep.39*). ലെയോ മാർപാപ്പാ കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിലെ ഫ്ളാവിയൻ പാത്രിയർക്കീസിന് അയച്ച ലേഖനവും (*Tomus*). ഇവയ്ക്കു പുറമേ എവുത്തീക്കൂസിനെതിരെ ഫ്ളാവിയൻ (448) വിളിച്ചുകൂട്ടിയ

സിനഡിന്റെ നടപടികളും ഫ്ളാവിയന്റെ വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനവും ഉൾപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിളിൽ വച്ച് 448-ൽ നടന്ന സ്ഥിരസിനഡിന്റെ ദൈവശാസ്ത്ര വീഥിയിലൂടെയാണ് കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനം വികസിപ്പിച്ചെടുത്തത്. ആ സിനഡിന്റെ ഇരുസ്വഭാവങ്ങൾക്കുള്ള ഊന്നലും എഫേസോസിന്റെ (431) ഏകവ്യക്തിത്വത്തിനുള്ള ഊന്നലും ഒരുപോലെ സ്വീകരിച്ചു. വിശ്വാസനിർവചനത്തിലെ അഞ്ചു ഫോർമുലകൾ സിറിലിൽ നിന്നും രണ്ടു ഫോർമുലകൾ ലെയോയുടെ ലേഖനത്തിൽ നിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളവയാണ്. *ഒരു പ്രോസപ്പോൺ,അഥവാ ഒരു ഹ്യുപ്പോസ്റ്റസിസ്* എന്നത് ഫ്ളാവിയന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ നിന്നാണ്. *ഒരേ ഒരു* എന്നതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്.

ഐക്യസംരംഭങ്ങൾ

കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനം ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുഫോർമുല ആയിരുന്നു. എങ്കിലും അതിനെ അനേകർ, പ്രത്യേകിച്ച് സിറിയായിലും ഈജിപ്തിലുമുള്ളവർ, തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. വി. സിറിലിൽ നിന്നുള്ള വ്യതിചലനമായി അവർ അതിനെ കണ്ടു. എന്നാൽ സിറിൽ തന്നെയും 433-ൽ പൗരസ്ത്യരുമായി ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കാനായി തന്റെ 431-ലെ നിലപാടിൽ കുറേയൊക്കെ മാറ്റം വരുത്തിയ സംഗതി അവർ വിസ്മരിച്ചു. കാൽസിഡണിൽ സംബന്ധിച്ച ചില മെത്രാന്മാരെങ്കിലും കടുംപിടുത്തക്കാരായിരുന്നു. ബിസന്റൈൻ ചക്രവർത്തിമാർ സഭാകാര്യങ്ങളിൽ സജീവമായി ഇടപെട്ടു. രാഷ്ട്രീയ സ്ഥിരതയും സാമ്രാജ്യസമാധാനവുമാണ് പ്രധാനമായും അതിന് അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. രാഷ്ട്രീയസമാധാനത്തിന് മതപരമായ ഐകരൂപ്യം അവശ്യാവശ്യമാണെന്ന് അവർ ധരിച്ചു.

തന്റെ മരണം വരെ (457) മാർസിയൻ ചക്രവർത്തി കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനം നടപ്പാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പിൻഗാമിയായ ലെയോ ചക്രവർത്തിയും അതേനയം തുടർന്നു. എന്നാൽ സിറിയാ, പലസ്തീനാ, ഈജിപ്ത് എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഏകസ്വഭാവവാദികൾ ഇക്കാലമെല്ലാം കല്ക്കദോനിയായുടെ ഇരുസ്വഭാവ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ബസിലിസ്ക്കസ് ചക്രവർത്തി (476-477) പുറപ്പെടുവിച്ച *എൻസിക്ലിയോൺ* എന്ന രേഖയ്ക്ക് ഭാഗികവും താത്ക്കാലികവുമായ ഫലമേ ഉണ്ടായുള്ളു. പിന്നെ ഭരിച്ച സേനോ ചക്രവർത്തി *ഹെനോട്ടിക്കോൻ* എന്ന രേഖ 482-ൽ പുറപ്പെടുവിച്ചു. കാൽസിഡൺ നിർവചനത്തെ പരോക്ഷമായി തള്ളിപ്പറയുന്ന ഒരു രേഖയായിരുന്നത്. കാൽസിഡൺ വിരുദ്ധരെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാണ് സേനോ ഇത് അവതരിപ്പിച്ചത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കാൽസിഡൺ വിരുദ്ധർ വളരെ ശക്തി പ്രാപിച്ചു. പിന്നെ ഭരിച്ച അനസ്താസ്യൂസ് ചക്രവർത്തി (491-518) പരസ്യമായി തന്നെ കാൽസിഡൺ വിരുദ്ധമനഃസ്ഥിതിക്കാരനായിരുന്നു. ജസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തി ഇരുവിഭാഗക്കാരെയും യോജിപ്പിക്കാൻ പല ചർച്ചകളും സംഘടിപ്പിച്ചു. ജസ്റ്റീനിയന്റെ ഭാര്യ തിയഡോറാ ഏകസ്വഭാവവാദികളുടെ സംരക്ഷകയായിരുന്നു. അവർ കൊട്ടാരത്തിൽ ഏകസ്വഭാവവാദികളായ നേതാക്കന്മാരെ പാർപ്പിച്ച് സംരക്ഷിച്ചു. ഹെറാക്ലിയസ് ചക്രവർത്തിയുടെ *എക്തെസിസ്* (638-9) എന്ന രേഖ ക്രിസ്തുവിൽ ഒരു ഇച്ഛാശക്തി മാത്രമേയുള്ളു എന്നു പഠിപ്പിച്ചു. കോൺസ്റ്റൻസ് ചക്രവർത്തിയുടെ *തിപ്പോസ്* എന്ന രേഖ (648) ഏകമാനസവാദം പ്രചരിപ്പിച്ചു.

അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പല ബിസന്റൈൻ ചക്രവർത്തിമാരും കാൽസിഡൺ സിനഡിനെ വിമർശിക്കുകയും പ്രാധാന്യം കുറച്ചു കാണിക്കുകയും തള്ളിപ്പറയുകയും വിരുദ്ധ മനോഭാവം പുലർത്തുകയും ചെയ്തു. ചക്രവർത്തിമാരുടെ ഫോർമുലകൾ പലതും പക്ഷപാത പൂർണവും രാഷ്ട്രീയ പ്രേരിതവുമായിരുന്നു. ഒത്തുതീർപ്പിനു വേണ്ടിയുള്ള ദ്വയാർഥപ്രയോഗങ്ങളായിരുന്നു പലതും. വിശ്വാസത്തിലും സഹോദരസ്നേഹത്തിലും ഉറച്ച ബോധ്യത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായ ഐക്യത്തിനു പകരമായി ഈ ഒത്തുതീർപ്പുകളൊന്നും സഹായകമായില്ല. അവസാനം ആറാമത്തെ സാർവത്രികസിനഡ് (680/1) കാൽസിഡൺ നിർവചനത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുവന്നു. *രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങൾ, രണ്ടു പ്രവർത്തനങ്ങൾ, രണ്ട് ഇച്ഛാശക്തികൾ എന്നിവയുള്ള ഏകകർത്താവ്* എന്ന നിർവചനം സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും കാൽസിഡൺ വിരുദ്ധർ വി. സിറിലിന്റെ മറപിടിച്ച് കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനത്തെ എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ബിസന്റൈൻ ചക്രവർത്തിമാരുടെ രാഷ്ട്രീയ നയമാണ് നിർവചനം തെറ്റിദ്ധരിക്കാൻ കാരണമായത്.

മൂന്നു വിശദീകരണങ്ങൾ

തുടർന്നുള്ള സഭാചരിത്രത്തിൽ നമുക്ക് മൂന്നു വിശദീകരണങ്ങൾ കാണാം. കാൽസിഡൺ കൗൺസിൽ വിട്ടുകളഞ്ഞ സിറില്ലിയൻ പദപ്രയോഗങ്ങൾക്ക് കൂടുതൽ ഊന്നൽ കൊടുത്തുകൊണ്ട് കാൽസിഡൺ അവതരിപ്പിക്കാനുള്ള പരിശ്രമം പലയിടങ്ങളിൽ നിന്നും ഉണ്ടായി. അത് ചരിത്രത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നത് നെയോ-കാൽസിഡണിസം എന്നാണ്.

കാൽസിഡൺ വിരുദ്ധചേരിയിൽ മാർ സെവേരൂസിന്റെ വിശദീകരണമാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടത്. ഒരു *സംയുക്ത സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി* അഥവാ *സംയുക്ത ഹ്യുപ്പോസ്റ്റസിസിനെപ്പറ്റി* സെവേരൂസ് സംസാരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം വി. സിറിലിനെപ്പോലെ ഫ്യൂസിസും ഹ്യുപ്പോസ്റ്റസിസും ഓരേ അർഥത്തിൽ കാണുന്നു. മാംസത്തെ സംബന്ധിച്ച് ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ക്രിസ്തു സംയുക്തനാണ്. ക്രിസ്തുവിന് സംയുക്തസ്വഭാവമാണ്. സിറിലിന്റെ *മിയാ ഫ്യൂസിസ്* ഫോർമുലയെ (അവതരിച്ച വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ഏകസ്വഭാവം എന്ന ഫോർമുലയെ) വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നു. ഏകസ്വഭാവം സംയുക്തമാണ്. അത് ഇരുസ്വഭാവങ്ങളിൽ നിന്നാണ്. സെവേരൂസ് ഈ പദപ്രയോഗത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊണ്ടു. ഇത് പ്രചരിപ്പിച്ചു.

ബിസന്റൈൻ ലോകത്ത് വി. ജോൺ ഡമഷീൻ (+749) ഒരു സംഗ്രഥനം നൽകി. കാൽസിഡൺ ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തിന്റെ തുടർച്ചയായ നെയോ–കാൽസിഡൺ ചിന്തയുടെ വക്താവാണ് ജോൺ. ഹ്യുപ്പോസ്റ്റാറ്റിക് ഐക്യം എന്ന കാൽസിഡൺ പദപ്രയോഗം ക്രിസ്തുവിലുള്ള രണ്ട് സ്വഭാവങ്ങളുടെ ഐക്യത്തെ കുറിക്കുന്നു. നെയോ–കാൽസിഡോൺകാർ സംയുക്തഹ്യുപ്പോസ്റ്റസിസ് (*hypostasis synthetos*) എന്ന ഫോർമുല രൂപീകരിച്ചു. വചനത്തിന്റെ ഹ്യുപ്പോസ്റ്റസിസിൽ മനുഷ്യത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു (*enhypostasis*). അതായത് ഒരു ആൾ മാത്രം. അത് വചനത്തിന്റേതാണ്. അതു തന്നെയാണ് നമ്മിൽ നിന്നെടുത്ത മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും ആളത്വം. എന്നാൽ രണ്ടു സ്വഭാവങ്ങളുടെയും സവിശേഷതകൾ കൂടിക്കലരുന്നില്ല. രണ്ട് ഹ്യുപ്പോസ്റ്റസിസുകൾ തമ്മിൽ കൂടിച്ചേർന്ന് സംയുക്തഹ്യുപ്പോസ്റ്റിസിസ് ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

പേർഷ്യയിൽ മാർ ബാബായ് റമ്പാ (553–628) ഇപ്രകാരമൊന്ന് രൂപീകരിച്ചു. ക്രിസ്തുഭാഷ്യം സംബന്ധിച്ച് പേർഷ്യാക്കാർ കാൽസിഡന്റെ പാതയാണ് പിൻതുടർന്നത്. ക്രിസ്തുവിലുള്ള ഇരുസ്വഭാവങ്ങളുടെ യാഥാർത്ഥ്യം, ഏക ക്രിസ്തുവിൽ കലർപ്പു കൂടാതെ ഇരുസ്വഭാവങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്ന പ്രബോധനം, വചനമായ ദൈവത്തിന്റെ ആളത്വമാണ് ദൈവമനുഷ്യന്റെ ആളത്വം, ക്രിസ്തുവിന് ഒരേ ഒരു വ്യക്തിത്വമേയുള്ളു എന്നിത്യാദി കാര്യങ്ങൾ പേർഷ്യാക്കാരുടെ പഠിപ്പിക്കൽ തന്നെയാണ്. *രണ്ടു ക്യാനാ, രണ്ട് ക്നോമാ, ഒരു പർസോപ്പാ* എന്നതാണ് അവരുടെ ഫോർമുല. പുത്രൻ തമ്പുരാന്റെ ആളത്വം തന്നെയാണ് മനുഷ്യത്വത്തിന്റെയും ആളത്വം.

ഈ മൂന്നു സംഗ്രഥനങ്ങളും അടിസ്ഥാനപരമായി സ്വഭാവങ്ങളുടെ ദ്വിത്വവും ആളത്വത്തിന്റെ ഏകത്വവും അംഗീകരിക്കുന്നു. പരസ്പര മാപകമായ (*symmetrical*) ക്രിസ്തുശാസ്ത്രം ഇവരാരും അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. കാൽസിഡൺ നിർവചനവും അപ്രകാരമായിരുന്നില്ല. രക്ഷ ദൈവികപ്രവർത്തനമാണെന്നും അതിന് ആരംഭം കുറിക്കുന്നത് ദൈവമാണെന്നും കാൽസിഡൺ സ്പഷ്ടമായി പഠിപ്പിച്ചു. മാനുഷികവശത്തിന് അതിന്റേതായ പ്രാധാന്യം ഉണ്ടെങ്കിലും, വചനമായ ദൈവത്തോട് അതിനെ തുലനം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. മേൽപ്പറഞ്ഞ വിഭാഗക്കാരെല്ലാം ഇതംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ചിലർ ഏകത്വം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞപ്പോൾ, മറ്റുചിലർ സ്വഭാവങ്ങളുടെ ദ്വൈതം ഉയർത്തിക്കാട്ടി. ചില പദപ്രയോഗങ്ങളോടുള്ള എതിർപ്പ് അടിസ്ഥാന തത്വങ്ങൾ മുഴുവനോടുമുള്ള എതിർപ്പായി കരുതാൻ പാടില്ല.

രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസിനു ശേഷമുള്ള സഭൈക്യസംഭാഷണങ്ങളുടെ ഫലമായി കാൽസിഡൺ വിശ്വാസനിർവചനം സംബന്ധിച്ച് ധാരണ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാൽസിഡൺ കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്ന അടിസ്ഥാനവിശ്വാസം എല്ലാ സഭകളും അംഗീകരിക്കുന്നു. പദപ്രയോഗങ്ങളിലെ അന്തരവും അവ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലുള്ള വ്യത്യാസവുമാണ് സഭകളെ അകറ്റി നിർത്തിയിരുന്നത്. ഇന്ന് ഈ കാര്യങ്ങളിലൊക്കെ ധാരണ ആയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇന്നും പദപ്രയോഗങ്ങളുടെ പേരിൽ പോരടിക്കാൻ അരയും തലയും മുറുക്കി നിൽക്കുന്നവരെ അവിടവിടെ കാണാം.

ഒരു ക്രിസ്തുശാസ്ത്രത്തെ മറ്റൊന്നുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി ഗുണാഗുണങ്ങൾ നിർണയിക്കുന്നത് ഐക്യത്തിനും ഏകീകരണത്തിനും പ്രതിവിധിയല്ല. മനസ്സുകൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യവും യോജിപ്പും ദൈവാനുഗ്രഹത്തോടൊത്ത് പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള സന്മനസ്സുമാണ് അത്യാന്താപേക്ഷിതം. ആത്യന്തികമായി നമ്മെ പരസ്പരം അകറ്റുന്നത് കാൽസിഡൺ സിനഡല്ല. നമ്മുടെ അക്രൈസ്തവ നിലപാടുകളാണെന്ന് നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാക്കാം. അവയെ ന്യായീകരിക്കാൻ കാൽസിഡന്റെ മറപിടിക്കുന്നു എന്നുമാത്രം.

പദപ്രയോഗങ്ങളാണ് സഭകളെ തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന മതിലുകളെങ്കിൽ, ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ തത്വശാസ്ത്രപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ പശ്ചാത്തലങ്ങൾക്ക് അനുസൃതമായി പുതിയ സാങ്കേതിക സംജ്ഞകൾ തീർച്ചയായും കണ്ടുപിടിക്കണം. പദങ്ങൾക്ക് മനുഷ്യരെ തമ്മിൽ യോജിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഉപവിക്കും ക്ഷമയ്ക്കും ദൈവസ്നേഹത്തിനും മാത്രമേ ക്രൈസ്തവ ലോകത്തിലെ കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിഭാഗക്കാരെ ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ കഴിയൂ.

വ്യത്യസ്ത വ്യാഖ്യാനരീതികൾ ഉണ്ടാകുന്നതിന്റെ പ്രധാന കാരണം വചനം അവർണനീയനാണ് എന്നുള്ളതാണ്. അപൂർണമായ മാനുഷിക വാക്കുകളിലൂടെ അവാച്യമായ രഹസ്യം അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ വൈവിധ്യത്തിലെത്താം. ദിവ്യരഹസ്യമായ വചനത്തെ പൂർണമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ഒരു ഫോർമുലയും പര്യാപ്തമല്ല. ഏക കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തുവിലുള്ള വിശ്വാസപ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായി വ്യത്യസ്ത ചിന്താരീതികൾ മനസ്സിലാക്കി പരസ്പരം അംഗീകരിക്കുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും ആവശ്യമായിരിക്കുന്നത്. ഒരോ സഭയ്ക്കും പ്രിയംകരമായ പദപ്രയോഗങ്ങൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് മനസ്സിലാക്കി കൊടുക്കുന്നതോടൊപ്പം മറ്റുള്ളവരുടെ പദപ്രയോഗങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയും കാണിക്കണം. പദങ്ങൾക്ക് ഓരോ വിഭാഗവും കൊടുക്കുന്ന അർഥത്തിൽ എടുക്കാൻ മറ്റുള്ളവർക്ക് കഴിയണം. തങ്ങളുടെ കണ്ണുകളിൽകൂടി മറ്റുള്ളവരെ കാണാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ കണ്ണുകളിൽകൂടി അവരുടെ പദപ്രയോഗങ്ങൾ കാണണം.

അത്തരത്തിൽ ഒരു പരിശ്രമം ഇക്കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ നടന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കാൽസിഡൺ കൗൺസിൽ സംബന്ധിച്ച് സഭകൾക്കിടയിൽ ധാരണകൾ ഉരുത്തിരിഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. "ദൈവത്വത്തിൽ പിതാവിന്റെ സമസത്ത ആയിരിക്കുന്നവൻ, മനുഷ്യാവതാരത്തിൽ മനുഷ്യത്വം സംബന്ധിച്ച് നമ്മുടെ സമസത്ത ആയിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ, ലോകസ്ഥാപനത്തിനുമുമ്പേ പിതാവിൽ നിന്നു ജനിച്ചവൻ, അവസാന നാളുകളിൽ നമുക്കും നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കും വേണ്ടി

പരിശുദ്ധ കന്യകമറിയത്തിൽ നിന്ന് മനുഷ്യനായി ജനിച്ചു. കലർപ്പോ, വ്യത്യാസമോ, വിഭജനമോ, വേർതിരിവോ കൂടാതെ ദൈവവചനത്തിന്റെ ഏക ആളത്വത്തിൽ രണ്ട് സ്വഭാവങ്ങളും അവനിൽ ഐക്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാനുഷികവും ദൈവിവികവുമായ എല്ലാ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും കഴിവുകളുമുള്ള പൂർണദൈവവും പൂർണ മനുഷ്യനുമാണ് യേശുക്രിസ്തു" എന്ന് 1971-ൽ ജനീവായിൽവച്ച യാക്കോബായക്കാരും ഗ്രീക്കുകാരും കൂടി സംയുക്തപ്രസ്താവന പുറപ്പെടുവിച്ചു. ഇതുപോലെ തന്നെ കത്തോലിക്കരും യാക്കോബായക്കാരും കൂടി സംയുക്തപ്രസ്താവനകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുരുക്കത്തിൽ സഭകളെ തമ്മിൽ അകറ്റി നിർത്താൻ കാൽസിഡൺ കൗൺസിൽ ഇന്ന് കാരണമല്ല.

വൈദികപരിശീലനം

വളരെവേഗം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ കാലത്തിനു പറ്റിയ പരിശീലനം വൈദികവിദ്യാർഥികൾക്ക് ലഭിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സുവിശേഷാനുസൃതവും കാലോചിതവും നാടിനു പറ്റിയതും ഓരോ സഭയുടെയും ഈതോസിന് അനുസൃതമായിട്ടുള്ളതും കത്തോലിക്കാ സഭാതത്ത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിട്ടുള്ളതും ആയിരിക്കണം ഇന്നത്തെ വൈദികപരിശീലനം. ഇപ്പോഴുള്ള പാഠ്യപദ്ധതി ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ വളരെ വിശിഷ്ടമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അതിന്റെ കുറവുകളെ പറ്റിയുള്ള മുറവിളി പലയിടങ്ങളിൽ നിന്നും കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നു. വൈദികപരിശീലനത്തെപ്പറ്റി രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവ അടിവരയിട്ടുകൊണ്ട്, ചില സൂചനകൾ അവതരിപ്പിക്കട്ടെ.

വൈദികപരിശീലനകാലത്ത് വൈദികവിദ്യാർഥികൾ ശക്തിയായി പരിശുദ്ധാത്മാഭിഷേകം പ്രാപിക്കണം.ഇക്കാര്യത്തിൽ, മറ്റെല്ലാ കാര്യങ്ങളിലേതുപോലെ, യേശുതമ്പുരാനാണ് നമ്മുടെ മാതൃക: പരിശുദ്ധാത്മാവ് നിറഞ്ഞവനായി യേശു യോർദാനിൽ നിന്ന്മടങ്ങി (ലൂ. 4,1).അവിടുന്ന് ആത്മാവിന്റെ ശക്തിയോടുകൂടെ പഠിപ്പിച്ചു (മത്താ.4,14-15). നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ഐഹികജീവിതംമുഴുവൻ പരിശുദ്ധാത്മശക്തിയാലാണ് നയിക്കപ്പെട്ടത്. ഉന്നതത്തിൽ നിന്നുള്ള ശക്തി ഇറങ്ങി ആവസിച്ചശേഷമാണ് ശ്ലീഹന്മാർ സുവിശേഷപ്രഘോഷണം ആരംഭിച്ചത്.(ലൂ. 24,49).കർത്താവിന്റെയും് വിശുദ്ധ ശ്ലീഹനമാരുടെയും മാതൃക ഇക്കാര്യത്തിൽ വൈദികാർഥികൾ സ്വീകരിച്ചേ മതിയാവൂ. ഈ ആത്മശക്തി സ്വന്തമാക്കാൻ സഹായകമാകണം പാഠ്യപദ്ധതി. മനുഷ്യന് തനിച്ചു ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ പതിന്മടങ്ങുശ്രേഷ്ഠതയിൽ കാര്യങ്ങൽ ചെയ്യാൻ പരിശുദ്ധാത്മശക്തിക്ക് കഴിയും. സഭയെ വളർത്തുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണല്ലോ. നമ്മിൽ വസിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മശക്തി നിരന്തരം ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കണം. അപ്പോൾ ഓരോ വൈദികവിദ്യാർഥിയും ഓരോ അത്ഭുതമായി മാറും,അത്ഭുതങ്ങളുടെ ഉറവയായി മാറും. അവരുടെ ഉള്ളിൽ നിന്ന് ജീവജലത്തിന്റെ അരുവികൾ ഒഴുകും (യോഹ.7,38).

നമ്മുടെ കർത്താവ് പരിശുദ്ധാത്മനിറവിൽ യോർദാനിൽ നിന്നു മടങ്ങി, യഹൂദരുടെ സിനഗോഗുകളിലും മറ്റിടങ്ങളിലും സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കുകയും ജനങ്ങളെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മാനസ്സാന്തരപ്പെട്ട് സുവിശേഷത്തിൽ വിശ്വസിക്കാനും അത് ജീവിതത്തിൽ പ്രായോഗികമാക്കാനും അവിടുന്ന് ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ട്ചുറ്റിനടന്നു (മർക്കോ. 1,14-15). ഇതിനുള്ള ഒരുക്കം പരിശീലനകാലഘട്ടത്തിൽ ലഭിക്കണം. പരിശുദ്ധാത്മ ശക്തിയോടുകൂടെയുള്ള പ്രഘോഷണം ഫലശൂന്യമാകില്ല. അത് നൂറുമേനി ഫലം നൽകും.

രക്ഷയുടെ ഈ സുവിശേഷം സമഗ്രവിമോചന ശുശ്രൂഷയാണെന്ന് യേശുതമ്പുരാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു (ലൂ. 4,17-21). പാപത്തിൽ നിന്നും പാപബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നും പൈശാചികബന്ധനങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള വിടുതലാണ് അടിസ്ഥാനപരമായി അവിടുന്ന് ലക്ഷ്യം വച്ചത്. ബാഹ്യമായ അടയാളങ്ങൾ ഈ ആന്തരികസൗഖ്യത്തിലേക്ക് വിരൽചൂണ്ടുന്നു. തന്നിൽ പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടതായി യേശു പ്രഖ്യാപിച്ച വിടുതലിന്റെ തുടർച്ച ഇന്ന് യാഥാർഥ്യമാക്കാൻ കഴിയുന്ന പരിശീലനം അർഥിക്ക് ലഭിക്കണം. അത് രഅർഥികൾ സ്വായത്തമാക്കണം അതിന് അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത് പരിശുദ്ധാത്മാവാണ്.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ കൃപ ലഭിക്കുമ്പോൾ നൽകപ്പെടുന്ന പ്രബോധനം ആധികാരികമാണെന്ന് ലൂക്കാ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു അവന്റെ വചനം അധികാരത്തോടുകൂടിയതായിരുന്നു (ലൂ.4,31-32). ഈ കൃപ ലഭിക്കാൻ നിരന്തരപ്രാർഥന അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. യേശു പ്രാർഥിക്കുന്നതായി സുവിശേഷത്തിലുടനീളം നാം കാണുന്നു: സ്നാനാനന്തരം യേശു പ്രാർഥിക്കുകയായിരുന്നു (ലൂ.3,21). അവിടുന്ന് പ്രാർഥിക്കാനായി മലയിലേക്ക് കയറിപ്പോയി (മർക്കോ.6,46;ലൂ.9,28-29;ലൂ.6,12-18). സന്ധ്യയായപ്പോൾ അവൻഅവിടെ ഏകനായിരുന്നു (മത്താ.14,23) രാത്രിമുഴുവൻ അവിടുന്ന് ദൈവത്തോട് പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു (ലൂ.6,12-18). അവിടുന്ന് പ്രഭാതത്തിൽ,സൂര്യോദയത്തിന് വളരെമുമ്പുതന്നെ ഉണർന്ന് ഒരു വിജനസ്ഥലത്തേക്കു പോയി പ്രാർഥിച്ചു (മർക്കോ. 1,35) അവിടുന്ന് മരുഭൂമിയിലേക്ക് പിൻവാങ്ങി പ്രാർഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു (ലൂ.5,16). യേശുഏകാന്തതയിൽ പ്രാർഥിക്കുകയായീരുന്നു(ലൂ.9,18). യേശു ഒരിടത്ത് പ്രാർഥിക്കുകയായിരുന്നു (ലൂ.11,1-4).ഗത്സമേൻ തോട്ടത്തിൽവച്ച് കഠിനവേദനയിൽ ആയിരുന്ന യേശു കമിഴ്ന്നുവീണ് ഉള്ളുരുകി പ്രാർഥിച്ചു (മത്താ.26,36;മർക്കോ. 14,32.36;ലൂ.22,39. 44). ലാസറിനെ ഉയർപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പും ശിഷ്യരെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു മുമ്പും അവിടുന്ന് പ്രാർഥിക്കുന്നു. സ്വർഗീയപിതാവുമായുള്ള സംസർഗം അവിടുന്ന് നിരന്തരം നിലനിർത്തി. ഈ നിരന്തരബന്ധം യേശുവിന് ശക്തിപകർന്നു. പിതാവിന്റെ തിരുഹിതം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രാർഥനയിലൂടെ യേശുവിന് കഴിഞ്ഞു. ഈ മാതൃക വൈദികവിദ്യാർഥികൾ സ്വന്തമാക്കണം. പിതാവുമായുള്ള നിരന്തരബന്ധത്തിൽ നിലനിൽക്കാനും വളരാനും വൈദികാർഥിക്ക് കഴിയണം. അത്തരം ഒരു ബന്ധം നിലനിന്നാൽ വൈദികജീവിതത്തിലെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ ഫലദായകമാകും. ഓരോരുത്തരിലൂടെ നടപ്പാക്കാൻ ദൈവം ആഗ്രഹിക്കുന്നവ ചെയ്യാൻ എളുപ്പത്തിൽ സാധിക്കും. അതായത് ഓരോരുത്തരുടെയും ദൗത്യനിർവഹണം എളുപ്പമായിരിക്കും. സുവിശേഷപ്രഘോഷണവും പ്രാർഥനയും തമ്മിൽ അഭേദ്യബന്ധമുണ്ട്. ഞങ്ങൾ പ്രാർഥനയിലുംവചനശുശ്രൂഷയിവും നിരന്തരം വ്യാപരിച്ചുകൊള്ളാം എന്ന് ശ്ലീഹന്മാർ പറയുന്നത് ഇതേപ്പറ്റിയാണ്. (നട. 6,4).ദൈവികസംസർഗത്തിതൽ ചെയ്യപ്പെടുന്നവ

നൂറിരട്ടി ഫലം നൽകും.

ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം ഒരനുഭവമായി തീരണം. സ്നേഹത്തോടെ പിതാവേ എന്നു വിളിക്കാൻ കഴിയണം. രക്ഷകനായ കർത്താവേശുമിശിഹായെ കുരിശിന്റെ പാതയിലൂടെ പിൻചെല്ലാൻ കഴിയണം. യേശു നടന്ന പാതകൾ സുവിശേഷം കാട്ടികത്തരുന്നു. മനസ്സിന് വെളിച്ചവും ഹൃദയത്തിന് ശക്തിയും നൽകുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിനെ നിരന്തരം വിളിച്ചപേക്ഷിക്കണം. പരിശീലനകാലത്ത് ഒന്നാമതായി നേടിയെടുക്കേണ്ട സമ്പാദ്യം ഇതായിരിക്കണം. ഇതാ, ഞാൻ, കർത്താവേ, സംസാരിച്ചാലും എന്ന് അനുനിമിഷം ആത്മാർഥമായി പറയാൻ കഴിയുന്ന അർഥിക്കു മാത്രമേ പൂർണമായ പരിശീലനം ലഭിക്കൂ.

ജനങ്ങളിൽ നിന്നകന്ന് പ്രാർഥനാനിരതനായി യേശുതമ്പുരാൻ വർത്തിച്ചത് ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേക്ക് ഇറങ്ങി ചെല്ലാനാണ്. അൽപ്പനേരം അകന്നു കഴിയുകയും അധികനേരം ജനങ്ങളോടൊത്ത് ആയിരിക്കുകയും അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ താൽപര്യം കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രക്ഷകനെയാണ് യേശുവിൽ നാം ദർശിക്കുന്നത്. വൈദികപരിശീലനകാലം ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് അകന്നതായിരിക്കരുത്. ജനങ്ങളോടൊത്ത് പരിശീലനം നേടണം.

ദൈവവചനത്തോടുള്ള ആഭിമുകഖ്യമാണ് രണ്ടാമത്തെ സംഗതി. നിന്റെ വചനം എന്റെ കാലുകൾക്ക് വിളക്കും എന്റെ ഊടുവഴികൾക്ക് പ്രകാശവുമാണ് എന്ന് സങ്കീർത്തകനോടൊത്ത് പറയാൻ കഴിയണം. അതിന് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥമനനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. തിരുലിഖിതവചനങ്ങൾ ആത്മാവിന്റെ ഭക്ഷണമാക്കിയെങ്കിലേ, അർഥിയുടെ പരിശീലനം നേരേയാകുകയുള്ളു. ദൈവവചനം ശക്തിമത്തായ വചനമാണ്. രൂപീകരിക്കുകയും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തുകയും പവിത്രീകരിക്കുകയും വിമോചിപ്പിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ദൈവവചനം. അത് ഗ്രഹിക്കാൻ ആന്തരിക കണ്ണുകൾ തുറക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിന് തമ്പുരാന്റെ കൃപാകടാക്ഷത്തിനായി കാത്തിരിക്കണം. എമ്മാവോസിലേക്ക് പോയ ശിഷ്യരുടെ കണ്ണുകൾ കർത്താവ് യാത്രാമധ്യേ തുറന്നതുപോലെ ആന്തരിക നയനങ്ങൾ തുറക്കപ്പെടുന്ന അവസ്ഥ ഉണ്ടാകണം.

നമുക്ക് മുമ്പേ കടന്നുപോയ ഭാഗ്യവാന്മാർ എപ്രകാരം ഉപവാസത്തിലും പ്രാർഥനയിലും പഠനത്തിലും തങ്ങളെത്തന്നെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിന് ഒരുക്കിയെന്ന് അറിഞ്ഞ് അവരെ അനുകരിക്കുന്നത് പരിശീലനത്തിന് ഏറെ സഹായകമാണ്. അതായത്, സഭയിലെ വിശുദ്ധ പിതാക്കന്മാരുടെയും മൽപ്പാന്മാരുടെയും കാലടികളിലൂടെ നടക്കണമെന്നു സാരം. അവരെ അറിയണം, അനുകരിക്കരണം, അവരുടെ ജീവിതമാതൃക പകർത്താൻ ശ്രമിക്കണം.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണകൾക്കനുസരിച്ച് വ്യാപരിച്ചാൽ, ആധുനിക മാധ്യമങ്ങളുടെ അതിപ്രസരമാകുന്ന കെണിയിൽ നിപതിക്കാതിരിക്കാം. മുൻകാലങ്ങളിൽ വൈദികവിദ്യാർഥികൾക്ക് ഉണ്ടാകാത്തപ്രലോഭനങ്ങൾ ഇന്നത്തെ വൈദികവിദ്യാർഥികൾ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നുണ്ട്.കരുതലതില്ലാത്തവരെ കെണിയിൽ പെടുത്തുന്ന സാഹചര്യങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. മാധ്യമങ്ങളുടെ മായാലോകത്തിൽ കുടുങ്ങിപ്പോകാൻ വളരെയധികം സാധ്യതകളുണ്ട് ഇക്കാലത്ത്. ദൈവവചനത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ ശരിയായ പാതയിലൂടെ മുന്നേറാൻ അർഥിക്ക് സാധിക്കൂ.